

Boros Imre: Mesék a készenléti hitelr?l

2012 július 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Amióta ismét az IMF-hez fordult a kormány, disputa folyik arról, milyen megállapodásra van szüksége hazánknak. A kormány el?vigyázatossági megállapodást kötne, ami akkor válna csak konkrétan pénzzé, ha t?lünk független piaci zavarok miatt szüksége lenne rá az országnak.

Az IMF nyilatkozói pedig rendre azt hangoztatják, hogy nekik készenléti (stand by) hitelt akarnak adni, úgy, mint annak idején a Gyurcsány-kormánynak. A hazai baloldal természetesen az IMF álláspontját osztja. Legutóbb egyik vidéki egyetemünk docense pedig annak a véleményének adott hangot a rádióban, hogy már nagyon unja az erről szóló diskurzust, mert a lényeget tekintve mindegy, hogy milyen megállapodás születik.

Annak így is, úgy is kötelez? ereje lesz ránk nézve.

Nos, el?ször is le kell szögezni, hogy az IMF-fel eddig kizárólag szocialista, illetve balliberális kormányok kötöttek hitelszerződést, és ezek mindegyike készenléti megállapodás volt. Az ország pedig mindig hosszan nyögte e megállapodások terhét. Elég a Bokros–Surányi-évekre, egyebek mellett például a csúszó forintleértékelésre gondolni. Ezért is alakult ki mára IMF-fóbia a hazájuk üdvét keres? magyar emberekben.

MTI fotó - Kosztolák Szilárd

Tény továbbá, hogy a 2008-ban kezdőd? és azóta sem lankadó pénzügyi válság, valamint számos korábbi kudarca miatt izzadta ki az IMF az el?vigyázatosági megállapodás típusát, els?sorban olyan országok részére, amelyekkel nincs különösebb pénzügyi egyensúlyi probléma, de ha piaci támadás érn?ket, akkor is hitelekhez juthassanak. A két elnevezés maga is sokat sejtet. Az IMF készen áll (stand by), ha egy ország fizetési zavarral küzd, mert elfogyott a pénze. De cserébe azt kéri az adott államtól, hogy tegye rendbe fizetési mérlegét. Azt, hogy miként kell ezt megvalósítani, az IMF mondja meg. A szervezettel szembeni kötelezettségeket ilyenkor minden egyéb fizetnivaló elé sorolják. Ezt már 1981-ben becikkelyezték hazánk törvénytárába. A közvélemény felé saját ötletként tünteti fel a gazdaságpolitikai diktátumokat az érintett kormány. El?vigyázatosági megállapodás esetén az IMF pénzét csak zavarelhárításra fordítják a kedvezményezettek. Ha megsz?nik a zavar, az adott ország visszatérhet a hitelpiacra. Nem kérdés mindezek alapján, hogy 2009-ben hazánknak csak készenléti megállapodás dukált, hiszen a fizetési mérlegben tátongó lyuk keletkezett, kölcsönt már drágán sem adtak nekünk, gyakorlatilag cs?dbe került az ország. Pár hét múlva azt be is kellett volna jelenteni. Akkor hazánkat minden elemz? Görögország szinonimájaként kezelte. Az IMF azonban készen állt, pénzt adott, persze feltételeket is szabott, amelyek tovább növelték a külföldi „egységek” hazai mozgásterét. Közben eltörölték a 13. havi nyugdíjat, a tisztvisel?k 13. havi bérét stb. Az IMF-pénzb?l viszont legal?ször is a bankok kaptak. Simor András a jegybanki kamatot tíz százalék fölé emelte, ami terített asztalt kínált a külföldi hitelez?knek. Most viszont távolról sincs készenléti helyzet, mert a fizetési mérlegünk nem viszi, hanem hozza a pénzt, a költségvetés hiánya pedig belül van a b?vös háromszázalékos hiányhatáron. Az Orbán-kormánynak viszont nem „gyorskölcsönre” van szüksége, hanem az intézkedéseit megtorló, ismétl?d? spekulatív piaci támadások miatt fordult az IMF-hez, szeretne ugyanis egyfajta

biztonsági hálót tudni maga alatt. Az is világos, hogy a piac bosszút akart állni azért a gazdaságpolitikáért, amely bevonta a közteherviselésbe a hazánkban működő külföldi cégeket, kereskedelmi láncokat, bankokat, nagy szolgáltató üzemeket, amelyek húsz esztendőn át realizáltak évi 25-30 százalékos profitot, teher nélkül. Be nem fizetett adókat a bérből és fizetésből élő magyarok és a hazai tulajdonú cégek állták. A sértett külföldi érdekeltségek minden követ megmozgattak Brüsszelben és Washingtonban az orbáni koncepció megvívására.

Most a magyar kormány élt IMF-tagsági jogaival, és elvígázatossági hitel-keretet igényelt a szervezettől. Nyilván azt is tapasztalta, hogy az IMF tevékenysége jócskán eltér attól, ami eredetileg feladata lenne. Hisz ha kölcsönt ad, csak azért teszi, hogy az adott országban tágra nyissa a kaput a nemzetközi tőke előtt. Ez a zajlik az 1989-es washingtoni konszenzus óta, amely meghirdette a liberalizációt, a deregulációt és a privatizáció elveinek követését. Épp ezek az elvek és a nyomukban fellépő sorozatos kudarcok hoztak változásokat az IMF gyakorlatában, és jelentek meg az olyan újabb hiteltípusok, mint az elvígázatossági hitel-keret. Mivel a washingtoni konszenzust még mindig érvényesnek tekinti az IMF, hazánk nehéz tárgyalásokra számíthat, ezért is akarja rákéríteni a készenléti hitelt. A hitelhez kapcsolt feltételrendszert pedig úgy akarja kialakítani, hogy a magyar kormány szüntesse meg a külföldi tőkét érintő új adókat, és azokat hazai tőkét és a hazai lakosságot sújtó új terhekkel helyettesítse.

Az IMF ahhoz szokott hozzá az eltelt harminc év alatt Magyarországon, hogy mindig a magyar vállalkozások, családok és munkavállalók viselik a terheket és a kockázatokat. Erről szól a vagyon- és ingatlanadó, de az egyik kulcsos szja alkotmányos védelmének felszámolása is... Az IMF-nyilatkozók megjegyzése, amely szerint a magyar kormány az erőltetett intézkedéscsomagot akár elvígázatossági keretnek is nevezheti, több mint cinizmus. A hazánk számos elemzését hallható „fogalmi zavarok” szimpla szakmai tájékoztatatlanságra utalnak. Talán unják már a vitát? A korábban már említett docensnek viszont nem unni, hanem magyarázni kellene a különbséget a készenléti és az elvígázatossági hitellehetőségek között. Persze lehet, hogy kifizetődőbb a különbségek összemossa. Így lehet ma még ösztöndíjat kapni, külföldi lapokban publikálni, esetleg professzori, tanszékvezetői kinevezésekhez jutni, de szakmai megbecsüléshez aligha.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

www.magyarmenedek.com

Ajánló